

Toda ubožec se ni dal utolažiti. Vpraševal je še nadalje po vasi, seveda brez pravega vspeha. Nekaterim se je smilil, drugi so se pa celo norčevali ž njim. Prišli so mu na klobuk lesen križec in ga okrasili s pisanim papirjem. Tak je hodil po vasi. Zvečer se je pa vrnil domov še bolj obupan. Drugi dan na vse zgodaj je zopet odšel od doma in se napotil po cesti iskat matere. Od tedaj pa se ni več vrnil v rodno vas. Tudi niso mogli nič gotovega poizvedeti, kam bi se bil izgubil.

Mesec dnij pozneje so brali fvaščani v časniku, katerega so vsako nedeljo dobivali od župnika, da so našli v Savi nepoznano moško truplo, ki je že moralo dalj časa ležati v vodi. Kdo bi bil oni nesrečnež, tega ni vedel povedati nihče. Vaščani so sodili, da je znabiti Janez po nesreči kako zašel v Savo in ondi nesrečno umrl. Bil je sicer blaga dušica, le v glavi mu ni bilo dovelj svitlo. Zato upamo, da je bil Bog usmiljen sodnik njegovi duši. Njegova ljubezen do očeta in mater je bila pa že tako zlata, da želim jednako slehernemu izmej vas, ki ste zdravi.

Smrtni klic . . .

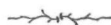
Sneženo plan pokriva noč,
Trepeče v mrazu lunin svit:
Nad sêlom vsem skrivnosten mrak
In pokoj taje je razlit . . .

Pred kočo vikne nočni ptič
Vstrepeče v hišici deklê,
V bledeči materni obraz
Bolešno hčerka se ozre.

„Odpodi ptiča mi odtod,
Prezgodnjo mi oznanja smrt!“
Bolnica hčeri govori,
In dekle solzno spê na vrt . . .

Onemil je mrtvaški klic,
Na tleh je mrtev nočni ptič,
Ovelih in usehlih lic
Pa v hiši mati je — mrlič.

Andr. Rapè.

Z i m a.

Tiho, tiho je po smrečju,
In po stezah šeta zima,
Spleta bisere si v kite,
Snežnobelo krilce ima.

V srcu kruta, v licih bleda,
Neče ptičic, da bi pele;
Solčnih žarkov se ogiblje,
Rožic neče, da bi cvele.

Zajčki plahi, dolgouhi,
Radi bi se poigrali,
Pa čepé pod golim grmom,
Ker so nje tako se zbali.

Veverica repek suče,
Vejo ziblje, nasek maje,
Huda je na belo ženo,
Ki nič lešnikov ne daje.

Fanica Vovkova.

